

DE AUTEUR VAN DE ZEVEN ZUSSEN

LUCINDA RILEY

HET ITALIAANSE
MEISJE

X
ANDER

ROMAN

*The Metropolitan Opera House,
New York*

Lieve Nico,

Het is vreemd om aan dit buitengewoon complexe verhaal te beginnen in de wetenschap dat jij het misschien nooit zult lezen. Of het schrijven over de gebeurtenissen van de afgelopen jaren een loutering voor mij zal betekenen, of dat het voor jou bestemd zal zijn, dat weet ik niet, maar ik voel me er in elk geval toe genoodzaakt.

Dus zit ik me hier in mijn kleedkamer af te vragen waar ik moet beginnen. Veel van wat ik zal schrijven, heeft zich afgespeeld voordat jij werd geboren – het gaat om een reeks gebeurtenissen die begon toen ik jonger was dan jij nu bent. Dus misschien moet ik daar maar beginnen. In Napels, mijn geboortestad...

Ik herinner me dat mamma de was altijd aan een lijn hing die reikte tot aan het appartement aan de overkant van de straat. Als je door de smalle stegen van de Piedigrotta liep, leek het alsof de bewoners er altijd iets te vieren hadden, met al die verschillende gekleurde kleren aan waslijnen boven je hoofd. En dan waren er nog de geluiden, de vertrouwde geluiden van die vroege jaren. Zelfs 's nachts was het er nooit stil. Je hoorde mensen zingen of lachen, baby's huilen... Italianen zijn, zoals je wel weet, vrij luidruchtige, emotionele mensen, en de families in de Piedigrotta deelden hun vreugde en verdriet dagelijks met elkaar, zittend op hun stoepjes, waarbij ze tanig bruin verkleurden in de felle zon. De hitte was ondraaglijk, vooral hartje zomer, als de stoepen je voetzolen verbrandden en de muggen hun voordeel deden met je ontblote huid en je heimelijk bestookten. Ik ruik nog de talrijke luchtjes die door mijn open slaapkamerraam binnen kwamen drijven: de stank van het riool, waar je soms misselijk van kon worden, maar vaker de verrukkelijke geur van versgebakken pizza vanuit papà's keuken.

Toen ik nog klein was, waren we arm, maar tegen de tijd dat ik mijn eerste communie deed, hadden papà en mamma een succes gemaakt van Marco's, hun kleine eethuis, waar ze lange dagen en avonden werkten. Ze serveerden er pittige pizzapunten volgens papà's geheime recept, dat in de loop der jaren beroemd was geworden in de Piedigrotta. In de zomermaanden werd het er nog drukker door de toestroom van toeristen, en stond de kleine ruimte zo vol met houten tafeltjes dat je er bijna niet meer tussendoor kon lopen.

Ons gezin woonde in een appartementje boven het eethuis. We hadden onze eigen badkamer, er stond elke dag eten op tafel en we hadden schoenen aan onze voeten. Papà was er trots op dat hij van niets iets had opgebouwd om voor zijn gezin te kunnen zorgen. Ik was gelukkig; mijn dromen reikten niet veel verder dan de volgende zonsondergang.

Maar op een warme avond in augustus, toen ik elf jaar oud was, gebeurde er iets wat mijn leven veranderde. Het is misschien moeilijk te geloven dat zo'n jong tienermeisje al verliefd kan worden, maar ik herinner me het moment dat ik hem voor het eerst zag als de dag van gisteren.

Napels, Italië, augustus 1966

Rosanna Antonia Menici hield zich vast aan de wastafel en ging op haar tenen staan om in de spiegel te kijken. Ze moest een beetje naar links leunen omdat er een barst in zat die haar gezicht vervormde. Zo kon ze nog maar de helft van haar rechteroog en jukbeen zien, en haar kin helemaal niet; daar was ze te klein voor, zelfs als ze op haar tenen stond.

‘Rosanna! Kom die badkamer nou eens uit!’

Zuchtend liet Rosanna de wastafel los en liep ze over de zwarte linoleumvloer om de deur van het slot te doen. De knop werd meteen omgedraaid, de deur ging open en Carlotta drong ruw achter haar langs.

‘Waarom doe je de deur op slot, dwaas kind! Wat heb je te verbergen?’ Carlotta draaide de kraan van het bad open en stak haar lange, donkere, krullende haar vakkundig vast op haar hoofd.

Rosanna haalde schaaftachtig haar schouders op; ze wilde dat God haar net zo mooi had gemaakt als haar oudere zus. Mamma had haar verteld dat God iedereen een andere gave schonk, en dat Carlotta haar schoonheid van Hem had gekregen. Ze keek nederig toe hoe Carlotta haar badjas uittrok en haar perfecte lichaam onthulde, haar weelderige, roomkleurige huid, haar volle borsten en lange, welgevormde benen. Iedereen die in het eethuis kwam, roemde mamma en papà’s prachtige dochter, en men zei dat ze op een dag een goede huwelijkskandidate voor een rijke man zou zijn.

Er begon damp op te stijgen in de kleine badkamer terwijl Carlotta de kraan uit draaide en in het water stapte.

Rosanna ging op de rand van het bad zitten. ‘Komt Giulio vanavond?’ vroeg ze haar zus.

‘Ja, die komt.’

‘Denk je dat je met hem gaat trouwen?’

Carlotta begon zich in te zepen. ‘Nee, Rosanna, ik ga niet met hem trouwen.’

‘Maar ik dacht dat je hem aardig vond?’

‘Ik vind hem ook aardig, maar ik... Ach, je bent te jong om het te begrijpen.’

‘Papà mag hem graag.’

‘Ja, dat weet ik. Hij komt uit een rijke familie.’ Carlotta trok een wenkbrauw op en zuchtte theatraal. ‘Maar ik vind hem saai. Papà zou me het liefst morgen met hem voor het altaar zien staan, maar ik wil eerst nog plezier maken, genieten.’

‘Maar trouwen is toch fijn?’ hield Rosanna vol. ‘Je mag een mooie trouwjurk aan en je krijgt heel veel cadeaus en je eigen appartement en...’

‘Een stelletje krijsende kinderen en een uitdijende taille,’ maakte Carlotta de zin af, terwijl ze afwezig met de zeep over de slanke contouren van haar lichaam streek. Haar donkere ogen flikkerden in Rosanna’s richting. ‘Waar zit je nou naar te staren? Ga weg en laat me een keertje tien minuten met rust. Mamma heeft je hulp beneden nodig. En doe de deur achter je dicht!’

Zonder antwoord te geven liep Rosanna de badkamer uit en de steile houten trap af. Beneden opende ze de deur en stapte het eethuis binnen. De muren waren kortgeleden witgekalkt en boven de bar achter in het vertrek hing een schilderij van de Madonna naast een poster van Frank Sinatra. De donkere houten tafeltjes glommen van de boenwas en midden op elk tafeltje was een kaars in een lege wijnfles gezet.

‘Daar ben je! Waar was je nou? Ik heb je al een paar keer geroepen. Help me even om dit spandoek op te hangen.’ Antonia Menici stond op een stoel met het ene uiteinde van de felgekleurde stof in haar hand. De stoel wankelde vervaarlijk onder haar aanzienlijke gewicht.

‘Ja, mamma.’ Rosanna trok een andere houten stoel onder een van de tafeltjes vandaan en sleepte die naar de boog in het midden van het eethuis.

‘Opschieten, meid! God heeft je benen gegeven om te rennen, niet om te kruipen als een slak!’

Rosanna pakte het andere uiteinde van het spandoek en ging op de stoel staan.

‘Hang die lus om de spijker,’ instrueerde Antonia haar.

Ze gehoorzaamde.

‘Goed, help nu je mamma naar beneden, zodat we kunnen zien of het recht hangt.’

Rosanna klom van haar stoel en haastte zich om Antonia veilig met beide benen op de grond te krijgen. Haar mamma’s handpalmen waren klam en Rosanna zag de pareltjes zweet op haar voorhoofd staan.

‘*Bene, bene.*’ Antonia keek tevreden omhoog naar het spandoek.

Rosanna las de woorden hardop voor: ‘EEN FIJNE DERTIGSTE TROUWDAG GEWENST, MARIA EN MASSIMO!’

Antonia sloeg haar armen om haar dochter heen en gaf haar een zeldzame knuffel. ‘O, wat zal het een verrassing zijn! Ze denken dat ze hier voor een etentje met alleen je papà en mij komen. Ik ben benieuwd naar hun gezichten als ze al hun vrienden en familie hier zien zitten.’ Haar ronde gezicht straalde. Ze liet Rosanna weer los, ging op de stoel zitten en veegde haar voorhoofd af met een zakdoek. Toen leunde ze naar voren en wenkte Rosanna naar zich toe. ‘Laat ik je een geheimpje vertellen. Ik heb Roberto geschreven. Hij komt naar het feestje, helemaal vanuit Milaan. Hij gaat voor zijn mamma en papà zingen, hier in Marco’s! Iedereen in de Piedigrotta zal het er morgen over hebben!’

‘Ja, mamma. Hij is een liedjeszanger, toch?’

‘Liedjeszanger? Dat is heiligschennis! Roberto Rossini is geen liedjeszanger, hij studeert aan de *scuola di musica* van La Scala in Milaan. Op een dag zal hij een groot operazanger zijn en op het podium van La Scala staan.’

Antonia drukte haar handen tegen haar boezem en keek Rosanna aan, precies zoals ze altijd deed bij het gebed tijdens de mis in de kerk.

‘Goed, ga nu papà en Luca maar helpen in de keuken. Er is nog veel te doen voor het feest en ik ga naar *signora* Barezi om mijn haar te laten doen.’

‘Komt Carlotta ook helpen?’ vroeg Rosanna.

‘Nee, zij gaat met me mee naar signora Barezi. We moeten er vanavond allebei op zijn voordeligst uitzien.’

‘Wat zal ik aantrekken, mamma?’

‘Je hebt je roze zondagse jurk.’

‘Maar die is te klein. Dan zie ik er stom uit,’ zei ze pruilend.

‘Nee hoor! IJdelheid is een zonde, Rosanna. God komt ’s nachts om al je haar uit te trekken als hij je ijdele gedachten hoort. En dan word je de volgende ochtend kaal wakker, net als signora Verni toen ze haar echtgenoot voor een jongere man verliet! Nou, ga nu maar naar de keuken.’

Rosanna knikte en liep naar de keuken, zich afvragend waarom Carlotta al haar haar nog niet kwijt was. De intense hitte overviel haar toen ze de deur opendeed. Marco, haar papà, stond aan de lange houten tafel deeg voor de pizza’s te maken. Marco was mager en pezig, in tegenstelling tot zijn vrouw, en zijn kale hoofd blonk van het zweet als hij aan het werk was. Luca, haar lange, donkerogige oudere broer, roerde in een enorme, dampende pan die op het fornuis stond. Rosanna bleef even als betoverd staan kijken hoe papà op bedreven wijze het deeg op zijn vingertoppen boven zijn hoofd liet rondcirkelen, waarna hij het in een perfect gevormde cirkel op de tafel wierp.

‘Mamma zei dat ik moest helpen.’

‘Droog die borden op het afdruijprek maar af en zet ze op een stapel op de tafel.’ Marco stopte niet met zijn taak terwijl hij de opdracht gaf.

Rosanna keek naar de berg borden, knikte gelaten en haalde een schone theedoek uit een la.

‘Hoe zie ik eruit?’

Carlotta bleef met een dramatisch gebaar in de deuropening staan terwijl de rest van het gezin haar bewonderend bekeek. Ze droeg een nieuwe jurk van zacht, citroengeel satijn, met een laag uitgesneden lijfje, een rok die strak over haar dijen spande en tot net boven haar knieën viel. Haar dikke zwarte haar was fraai in model gebracht en hing in uitbundige, glanzende krullen over haar schouders.

‘*Bella, bella!*’ Marco liep door het eethuis naar Carlotta toe en stak zijn hand naar haar uit. Ze pakte hem aan en stapte de vloer op.

‘Giulio, ziet mijn dochter er niet prachtig uit?’ vroeg Marco.

De jongeman stond op van de tafel en glimlachte verlegen; zijn jongensachtige gelaatstrekken in contrast met zijn gespierde lichaam.

‘Ja,’ antwoordde Giulio instemmend. ‘Ze is net zo beeldschoon als Sophia Loren in *Arabesque*.’

Carlotta liep naar haar vriendje toe en gaf hem een kusje op zijn gebruinde wang. ‘Dank je, Giulio.’

‘En ziet Rosanna er ook niet mooi uit?’ zei Luca, met een glimlach naar zijn zusje.

‘Natuurlijk,’ zei Antonia kordaat.

Rosanna wist dat mamma loog. De roze jurk die Carlotta ooit zo beeldig had gestaan, gaf haar eigen huid een vale teint, en door haar strak gevlochten haar leken haar oren groter dan ooit.

‘Laten we een drankje nemen voordat de gasten arriveren,’ zei Marco, zwaaiend met een fles flonkerende Aperol. Hij maakte hem met een zwierig gebaar open en schonk er zes glaasjes van in.

‘Ook eentje voor mij, papà?’ vroeg Rosanna.

‘Ook eentje voor jou.’ Marco knikte haar toe en overhandigde alle aanwezigen een glas. ‘Moge God ons samenzijn zegenen, ons beschermen tegen het boze oog en deze dag speciaal maken voor onze beste vrienden, Maria en Massimo.’ Marco hief zijn glas en leegde het in één teug.

Rosanna nam een nipje en stikte bijna toen de scherpe, bittere oranje vloeistof haar keel bereikte.

‘Gaat het, *piccolina?*’ vroeg Luca, haar op de rug kloppend.

Ze keek hem met een glimlach aan. ‘Jawel, hoor.’

Haar broer pakte haar hand en bukte om in haar oor te fluisteren. ‘Op een dag zul jij veel mooier zijn dan onze zus.’

Rosanna schudde heftig haar hoofd. ‘Nee hoor, Luca. Maar ik vind het niet erg. Mamma zegt dat ik andere gaven heb.’

‘En dat is natuurlijk ook zo.’ Luca sloeg zijn armen om het tengere lichaam van zijn zusje en trok haar tegen zich aan.

‘*Mamma mia!* Daar zijn de eerste gasten al. Marco, pak de pro-secco. Luca, ga kijken hoe het met het eten staat, snel!’ Antonia trok haar jurk recht en haastte zich naar de deur.

Rosanna zat aan een hoektafeltje te kijken hoe het eethuis volstroomde met vrienden en familieleden van de eregasten. Carlotta stond te midden van een groepje jonge mannen te glimlachen en haar krullen naar achteren te schudden. Giulio keek jaloers toe vanaf een stoel in de hoek.

Toen daalde er een stilte over het eethuis neer en draaiden alle hoofden zich om naar de figuur die in de deuropening stond.

Hij torende boven Antonia uit en boog zich voorover om haar op beide wangen te kussen. Rosanna staarde naar hem. Het was nooit eerder in haar opgekomen om een man als mooi te beschrijven, maar ze kon geen ander woord voor hem bedenken. Hij was lang en breedgeschouderd; de spieren van zijn onderarmen, die onder de korte mouwen van zijn overhemd goed zichtbaar waren, toonden zijn fysieke kracht. Zijn gladde, ravenzwarte haar was achterovergekamd om zijn geprononceerde gelaatstrekken goed uit te laten komen. Rosanna kon niet zien welke kleur zijn ogen hadden, maar ze waren groot en ze glansden. Zijn lippen waren vol maar toch stevig en mannelijk, in tegenstelling tot zijn huid, die voor een Napolitaan ongebruikelijk licht was.

Rosanna ontwaarde een vreemd gevoel in haar buik, dezelfde kriebel die ze had als ze op school een dictee moesten maken. Ze wierp een blik op Carlotta. Ook zij staarde naar de figuur in de deuropening.

‘Roberto, welkom.’ Marco gebaarde Carlotta hem te volgen terwijl hij zich tussen de aanwezigen door een weg naar de deur baande. Hij kuste Roberto op beide wangen. ‘Wat ben ik blij dat je ons vanavond met een bezoek vereert. Dit is Carlotta, mijn dochter. Ze is volwassen geworden sinds je haar voor het laatst hebt gezien.’

Roberto bekeek haar van top tot teen. ‘Inderdaad, Carlotta, je bent volwassen geworden,’ beaamde hij.

Hij had een diepe, welluidende stem die de vlinders in Rosanna’s buik opnieuw rond deden fladderen.

‘En hoe gaat het met Luca en... eh...’

‘Rosanna?’ antwoordde papà.

‘Ja, natuurlijk, Rosanna. Ze was nog maar een paar maanden oud toen ik haar voor het laatst zag.’

‘Ze maken het allebei goed en...’ Marco zweeg toen hij achter Roberto twee mensen over de straatkeitsjes aan zag komen lopen. ‘Stil allemaal, daar zijn Maria en Massimo!’

Het gezelschap dat zich in het eethuis had verzameld was meteen muisstil, en een paar seconden later ging de deur open. Maria en Massimo bleven staan, verrast door de zee van bekende gezichten die hen opwachtede.

‘Mamma! Papà!’ Roberto zette een stap naar voren en omhelsde zijn ouders. ‘Gefeliciteerd met jullie trouwdag!’

‘Roberto!’ Maria’s ogen vulden zich met tranen terwijl ze haar zoon tegen zich aan drukte. ‘Niet te geloven, niet te geloven,’ bleef ze maar herhalen.

‘Nog wat prosecco voor iedereen!’ zei Marco, van oor tot oor grijnzend om het welslagen van de verrassing die ze hadden bedacht.

Rosanna hielp Luca en Carlotta de mousserende wijn rond te delen tot iedereen een glas in zijn handen had.

‘Even stilte, graag.’ Marco klapte in zijn handen. ‘Roberto wil iets zeggen.’

Roberto klom op een stoel en glimlachte de gasten toe. ‘Vandaag is een heel speciale dag. Mijn dierbare mamma en papà vieren hun dertigste trouwdag. Zoals jullie allemaal wel weten, wonen ze al hun hele leven hier in de Piedigrotta, waar ze hun bakkerij tot een succes hebben gemaakt en een brede vriendenkring hebben opgebouwd. Ze staan net zo bekend om hun vriendelijkheid als om hun heerlijke brood. Wie een probleem heeft, vindt achter de toonbank bij Massimo’s altijd een luisterend oor en goede raad. Ze zijn de meest liefdevolle ouders die ik me had kunnen wensen...’ Roberto’s eigen ogen werden vochtig toen hij zijn mamma alweer een traantje zag wegpinken. ‘Ze hebben veel opgeofferd om me naar de beste muziekopleiding in Milaan te kunnen sturen, opdat ik de kans zou krijgen operazanger te worden. Nou, mijn droom wordt langza-

merhand werkelijkheid. Ik hoop dat het niet al te lang meer duurt voordat ik in La Scala mag zingen. En allemaal dankzij hen. Laten we drinken op hun geluk en gezondheid.' Roberto hief zijn glas. 'Op mamma en papà – Maria en Massimo!'

'Op Maria en Massimo!' spraken de gasten in koor.

Roberto stapte van de stoel en viel onder luid gejuich zijn moeder in de armen.

'Rosanna, kom. We moeten papà helpen het eten op te dienen,' zei Antonia, en ze loodste haar mee naar de keuken.

Later keek Rosanna toe hoe Roberto met Carlotta praatte, en nog wat later, toen Marco een plaat op de grammofoon had gelegd, die hij vanuit hun appartement mee naar beneden had genomen, zag ze hoe Roberto's armen als vanzelfsprekend om Carlotta's smalle middel gleden terwijl ze samen dansten.

'Ze vormen een prachtig paar,' fluisterde Luca, alsof hij Rosanna's gedachten las. 'Giulio lijkt er niet blij mee te zijn, hè?'

Rosanna volgde de blik van haar broer en zag dat Giulio, nog steeds vanuit de hoek, nors naar zijn vrolijk lachende vriendin in de armen van Roberto zat te kijken. 'Nee, niet echt,' reageerde ze.

'Heb je zin om te dansen, piccolina?' vroeg Luca.

Rosanna schudde haar hoofd, 'Nee, dank je. Ik kan niet dansen.'

'Natuurlijk wel.' Luca trok haar mee uit haar stoel en voerde haar mee tussen de gasten die aan het dansen waren.

'Zing eens wat voor me, Roberto,' hoorde Rosanna Maria haar zoon vragen toen de plaat stopte.

'Ja, zing voor ons, zing voor ons,' scandeerden de gasten.

Roberto wreef over zijn voorhoofd en haalde zijn schouders op. 'Ik zal mijn best doen, maar het is wel lastig zonder begeleiding. Ik zal "Nessun dorma" zingen.'

Er daalde een stilte neer toen hij begon te zingen.

Als betoverd stond Rosanna te luisteren naar de magische klank van Roberto's stem. Toen die het hoogste punt bereikte en hij zijn handen uitstreekte, leek het alsof hij ze naar haar uitstak.

En op dat moment wist ze dat ze van hem hield.

Er volgde een donderend applaus, maar Rosanna kon niet klap-

pen. Ze was te druk op zoek naar haar zakdoek om de onwillekeurige tranen die over haar gezicht hadden gebiggeld af te vegen.

‘Encore! Encore!’ riep iedereen.

Roberto haalde weer zijn schouders op en glimlachte. ‘Vergeef me, dames en heren, maar ik moet mijn stem sparen.’ Er klonk wat teleurgesteld gemompel terwijl hij zijn plaats aan Carlotta’s zijde weer innam.

‘Dan zal Rosanna “Ave Maria” zingen,’ zei Luca. ‘Toe, piccolina.’

Rosanna schudde krachtig haar hoofd en bleef als vastgenageld aan de grond staan met een verschrikte blik op haar gezicht.

‘Ja!’ Maria klapte in haar handen. ‘Rosanna heeft zo’n prachtige stem en het zou veel voor me betekenen om haar mijn favoriete gebed te horen zingen.’

‘Nee, alsjeblijft, ik...’ Maar Rosanna werd in Luca’s armen omhoog gezwaaid en op een stoel gezet.

‘Zing maar zoals je altijd voor mij zingt,’ fluisterde Luca zachtjes.

Rosanna keek naar de massa gezichten die toegeefflijk naar haar glimlachten. Ze haalde diep adem en opende automatisch haar mond. Eerst zong ze zacht, amper luider dan een fluistering, maar naarmate ze haar zenuwen vergat en zichzelf in de muziek verloor, begon haar stem voller te klinken.

Roberto, die tot op dat moment vooral oog had gehad voor Carlotta’s weelderige decolleté, keek met een blik van ongeloof op. Die zuivere, volmaakte klank kon toch zeker niet uit dat iele kleine meisje met die vreselijke roze jurk komen? Maar kijkend naar Rosanna zag hij niet langer haar vaalbleke huid of haar dunne, slungelige armen en benen. In plaats daarvan vielen hem haar grote, expressieve bruine ogen op en zag hij een zweempje kleur op haar wangen verschijnen terwijl haar zoete stemgeluid in een crescendo opsteeg.

Roberto wist dat hij niet naar een schoolmeisje stond te luisteren dat had geleerd om een liedje te zingen. Het gemak waarmee ze de noten raakte, haar natuurlijke stembeheersing en haar overduidelijke muzikaliteit waren talenten die niet aan te leren vielen.

‘Pardon,’ fluisterde hij tegen Carlotta toen het applaus door de ruimte schalde. Hij liep door het eethuis naar Rosanna toe, die net

uit de enthousiaste omhelzing van Maria tevoorschijn kwam.

‘Wil je even met me meekomen, Rosanna? Ik wil graag met je praten.’ Hij begeleidde haar naar een stoel, ging tegenover haar zitten en nam haar kleine handen in de zijne.

‘*Bravissima*, kleintje. Je hebt dat mooie gebed perfect gezongen. Heb je zangles?’

Rosanna was te zeer onder de indruk om hem aan te kijken; ze staaarde naar de vloer en schudde haar hoofd.

‘Dan zou je nu les moeten gaan nemen. Je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen. Als ik zelf vroeger was begonnen...’ Roberto haalde zijn schouders op. ‘Ik zal met je papà gaan praten. Er is een leraar hier in Napels van wie ik zangles heb gehad. Hij behoort tot de besten. Je zou meteen bij hem aan de slag moeten gaan.’

Rosanna sloeg haar ogen op en ontmoette zijn blik voor het eerst. Ze zag nu dat zijn ogen een diepe, donkerblauwe tint hadden en warmte uitstraalden. ‘Vindt u dat ik een goede stem heb?’ fluisterde ze vol ongeloof.

‘Ja, kleintje, beter dan goed. En met de nodige lessen kan je gave worden gestimuleerd en gekoesterd. En dan kan ik op een dag zeggen dat het Roberto Rossini was die jou heeft ontdekt.’ Hij glimlachte naar haar en gaf een kus op haar hand.

Rosanna dacht dat ze zou flauwvallen van vreugde.

‘Wat heeft ze een mooie stem, hè?’ zei Maria, die achter Rosanna opdook en een hand op haar schouder legde.

‘Meer dan mooi, mamma, ze...’ Roberto gebaarde expressief met zijn handen. ‘Ze heeft een gave Gods, net als ik.’

‘Dank u, *signor* Rossini,’ was alles wat Rosanna kon uitbrengen.

‘Nou,’ zei Roberto, ‘dan ga ik je papà maar eens zoeken.’

Rosanna keek op en zag dat verschillende gasten naar haar keken met de warmte en bewondering die gewoonlijk alleen Carlotta ten deel vielen.

Er verspreidde zich een gloed door haar lichaam. Het was de eerste keer in haar leven dat iemand haar had verteld dat ze speciaal was.

Om half elf was het feest nog steeds in volle gang.

‘Bedtijd, Rosanna.’ Haar moeder kwam naast haar staan. ‘Ga Maria en Massimo nog maar even welterusten zeggen.’

‘Ja, mamma.’ Ze zigzagde behoedzaam door de dansende gasten. ‘Welterusten, Maria.’ Rosanna kuste haar op beide wangen.

‘Dank je dat je voor me hebt gezongen, Rosanna. Roberto heeft het nog steeds over je stem.’

‘Reken maar.’ Roberto voegde zich bij hen. ‘Ik heb zowel je papà als Luca de naam en het adres van die zangleraar gegeven. Luigi Vincenzi heeft gedoceerd aan La Scala, maar een paar jaar geleden is hij met pensioen gegaan en hier in Napels komen wonen. Hij is een van de beste zangdocenten in Italië en hij neemt nog steeds getalenteerde leerlingen aan. Als je naar hem toe gaat, zeg je maar dat ik je gestuurd heb.’

‘Bedankt, Roberto.’ Rosanna bloosde onder zijn blik.

‘Je hebt een bijzondere gave, Rosanna. Die moet je koesteren. *Ciao*, kleintje.’ Roberto bracht haar hand naar zijn mond en gaf er een kus op. ‘We zullen elkaar vast nog eens ontmoeten, dat weet ik zeker.’

Boven, in de slaapkamer die ze met Carlotta deelde, trok Rosanna haar nachthemd over haar hoofd, reikte onder haar matras en haalde haar dagboek tevoorschijn. Ze vond het potlood dat ze in haar la met ondergoed bewaarde, klom op het bed en begon met een geconcentreerde frons te schrijven.

16 augustus. Het feest van Massimo en Maria...

Rosanna kauwde op de achterkant van haar potlood en probeerde zich te herinneren wat Roberto ook alweer tegen haar had gezegd; wat zijn exacte woorden waren. Nadat ze ze zorgvuldig had opgeschreven, glimlachte ze vergenoegd en klapte het dagboek dicht. Daarna ging ze achterover op haar kussen liggen luisteren naar de muziek en het gelach van beneden.

Ze kon de slaap niet vatten en ging weer zitten. Ze opende opnieuw haar dagboek, pakte haar potlood en voegde nog een zin toe.

Later ga ik trouwen met Roberto Rossini.